

Một Vị Vua khác biệt
Lm. Anphongsô – Cêcilia Nguyễn Đức Duy

Hỡi người yêu, người lòng em yêu dấu ,
hãy nói em nghe anh chăn cừu ở đâu,
đàn cừu ấy nghỉ nơi nao vào ban trưa giờ ngọ,
để em đây khỏi lang thang thất thểu
bên đàn vật của các bạn anh. (Điểm Ca 1, 5-6).

Đây là những lời tâm tình của một nàng đã yêu ngây ngất người chăn cừu mà cô gặp. Nàng lúc nào cũng nghĩ về anh chàng chăn cừu ấy và mơ ước được ở bên anh. Nàng lặn lội đi tìm anh. Trong Kinh Thánh, người chăn cừu được xem là ẩn dụ nói về vị vua. Điều này cũng có thể nói về một vị vua đã lỡ yêu một cô gái thôn quê, và vua đã tự giả làm anh chàng chăn cừu để chiếm được lòng cô.

Nói đến vua chúa, chúng ta thường nghĩ đến những cung điện và lâu đài. Họ có biết bao nhiêu lính và người hầu hạ. Đồ đạc thì toàn lụa là gấm vóc, còn thức ăn thì đều là hương hoa mỹ vị. Nếu vị vua này lỡ yêu một nàng nào đó thì ngài phải làm sao? Câu chuyện về một vị vua và một nàng thôn quê được tô điểm qua lời kể của nhà triết học và thần học thế kỷ mười chín Søren Kierkegaard như thế này.

Ngày xưa ngày xưa, có một ông vua sống trong một cung điện nguy nga lộng lẫy. Ngài là một vị vua không giống như những vị vua khác. Tất cả các chính khách đều phải kính sợ quyền năng của Ngài. Không ai ai dám thốt lên một lời. Nhưng rồi trái tim của vua lại bị rung động trước một cô gái thôn quê khiêm nhường. Ngài không biết làm cách nào để tỏ tình yêu của mình với cô ta. Ngài cảm thấy như bó tay. Nếu ngài đem cô ta đến lâu đài, đội lên đầu cô ta vương miện đính ngọc quý và châu báu, khoác lên người cô ta áo choàng hoàng hậu, chắc cô ta không thể nào từ chối được. Nhưng liệu cô ta có yêu vua không? Cô ta có thể nói cô yêu vua, nhưng có yêu thật sự không? Cô ta có hạnh phúc khi sống bên cạnh vua không? Làm sao mà mình biết được?

Nếu vua cưỡi cỗ xe hoàng gia đến túp lều bên bờ rừng, cùng với đoàn binh hộ vệ và những lá cờ phấp phới rực rỡ, thì sự kiện đó cũng có thể làm nàng ta quá sợ và tràn đầy cảm xúc. Vua không muốn nàng run sợ, và ngài cũng không muốn làm quá lộ liễu. Ngài muốn một người yêu cũng sánh ngang vai với mình. Ngài không muốn xem mình là vị vua, còn cô ta như người hầu hạ; Ngài muốn tình yêu của hai người được tự nhiên, say đắm, nồng nàn và vượt qua được vực thẳm sâu xa này.

Chỉ có trong tình yêu chân thật mới có thể xóa bỏ sự bất bình đẳng này. Vì vậy, nhà vua quyết định rằng để yêu nàng và để nâng nàng lên, ngài phải hạ mình xuống. Nên ngài đã từ bỏ cung điện lộng lẫy kia, và khoác lên mình như người ăn mày, để đến túp lều của cô ta. Đây không phải chỉ là giả vờ để lấy lòng cô ta, nhưng ngài muốn sống trong con người mới này, để có thể chinh phục được trái tim nàng. Tới đây, tác giả Kierkegaard chấm dứt câu chuyện và người đọc không biết được cô ta có đáp lại tình yêu vô cùng vô tận của vua không.

Trong thư gửi tín hữu Phi-líp-phê, thánh Phao-lô diễn tả một tình yêu kỳ diệu mà Thiên Chúa dành cho chúng ta. Cũng như câu chuyện trên về vị vua của Kierkegaard, Thiên Chúa đã lỡ yêu con người chúng ta, và Ngài làm tất cả để chinh phục trái tim của chúng ta.

Đức Giê-su Ki-tô
vốn dĩ là Thiên Chúa
mà không nghĩ phải nhất quyết duy trì
địa vị ngang hàng với Thiên Chúa ,
nhưng đã hoàn toàn
trút bỏ vinh quang ,
mặc lấy thân nô lệ,
trở nên giống phàm nhân,
sống như người trần thế.
Người lại còn hạ mình,
vâng lời cho đến nỗi
bằng lòng chịu chết,
chết trên cây thập tự.
(Phi-líp-phê 2, 6-8)

Ngài phải hạ mình xuống để rồi đem chúng ta lên tới đỉnh cùng với Ngài. Nhưng Ngài lại trút bỏ vinh quang đó để mặc lấy thân phận loài người chúng ta. Ngài vâng lời cho đến chết, chết trên cây thập tự. Ngài làm tất cả vì đã lỡ yêu một nàng, đó chính là nhân loại và đó chính là mỗi người chúng ta. Có tình yêu nào lớn bằng tình yêu Chúa dành cho chúng ta.

Bởi vậy, khi ngược mắt nhìn lên cây thập giá, chúng ta thấy hàng chữ INRI (Jesus Nazareus, Rex Iudaeorum), tiếng Latin có nghĩa là *Giêsu Nazarét, Vua của dân Do Thái*. Nhìn đến Chúa, mọi người chỉ si nhục Ngài, vì ai có thể tin được Ngài là Vua. Họ còn mang cho Ngài mạo gai để xem như vương miện. Trong lúc xét xử, Philatô hỏi Người có phải là Vua không. Lời trả lời của Ngài nhắc nhở Philatô rằng: “Nước tôi không thuộc về thế gian này. Nếu Nước tôi thuộc về thế gian này, thuộc hạ của tôi đã chiến đấu không để tôi bị nộp cho người Do Thái. Nhưng thật ra, Nước tôi không thuộc chốn này.” (Gioan 18, 36–37) Ngài chính là Vua thật sự của chúng ta.

Hôm nay chúng ta mừng lễ Kitô Vua, mừng một vị Vua thật khác biệt, không như các vua khác. Ngài là Vua các vua. Ngài là Chúa các chúa. Vì Ngài yêu chúng ta đến nỗi đã xuống trần thế, mặc lấy thân phận loài người, chỉ vì muốn chinh phục trái tim của chúng ta. Liệu chúng ta có đáp lại Ngài bằng tình yêu không? Đó là câu nguyện tình yêu mà mỗi người chúng ta phải viết tiếp.